

Og den stolte Arving svarede:

„Jeg skulde nok være kommen til Borg uden Gøsta Berling.“

„Det er dog Skade for Dig, Anna,“ sagde Gøsta tankefuldt, „at Du ikke har Fader og Moder her i Livet. Nu er Du, som Du er, og ingen kan tage det saa nøje med Dig.“

„Det er endnu større Skade, at Du ikke har sagt det der før, saa skulde en anden være kommet til at køre for mig.“

„Præstefruen tænker som jeg, at Du trænger til en, som kan være Dig i Faders Sted; ellers havde hun vel ikke sat Dig til at gaa i Spand med saadan en gammel Krik.“

„Det er ikke Præstefruen, som har bestemt det.“

„Aa, bevare os vel, har Du selv valgt Dig saadan en smuk Mand?“

„Han tager mig ikke for Pengene.“

„Nej, de gamle, de løber bare efter blaa Øjne og røde Kinder, og nogle gode Narre er de, at de gør det.“

„Aa, Gøsta at Du ikke skammer Dig!“

„Men husk nu paa, at Du ikke leger med de unge Mænd længer. Det er Slut med Dans og Leg. Din er Pladsen i Sofahjørnet — eller kanske Du agter at spille Rambus med gamle Dahlberg?“

Saa sad de tavse, lige til de kørte opad de bratte Bakker ved Borg.

„Tak for god Befordring! Længe skal det vare, inden jeg igen kører med Gøsta Berling.“

„Tak for Løftet! Mangen en ved jeg, som har angret den Dag, han kørte med Dig til Gilde.“

Lidet blid traadte Egnens trodsige Skønhed ind i Dansesalen og saa ud over de forsamlede Gæster.

Først af alle saa hun den lille, skaldede Dalberg ved Siden af den høje, slanke, lyslokkede Gøsta Berling. Hun havde Lyst til at drive dem ud af Stuen begge to.

Hendes Fæstemand kom for at byde hende op til Dans, men hun modtog ham med haanlig Forundring.

„Skal Du danse? Naar plejer Du det?“

Og de unge Piger kom for at lykønske hende.

„Skab Jer ikke, Pigeboern. I tror vel ikke, at nogen bliver forelsket i gamle Dahlberg? Men han er rig, og jeg er rig; derfor passer det godt sammen.“